

La renovació del PP

És improbable que Rajoy arribi indemne al 2012

ANTONIO PAPELL

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 23.04.08

Algun observador ja ha assenyalat que el resultat obtingut pel PP el 9-M passat indueix a un perillós bloqueig: la "dolça derrota", que per experiència acaba sent sempre amarga, encaixada per Mariano Rajoy, la segona en la seva executòria, ha estat relativament lleu i no justifica la dimissió precipitada i irrevocable que resulta obligada després de les hecatombes (el cas de Joaquín Almunia el 2000 o el de Gaspar Llamazares ara, posem per cas), de manera que el candidat derrotat se sent legitimat per continuar i s'impedeix així la renovació interna. De moment, i en vigílies del congrés del mes de juny, Rajoy conserva tot el poder, consolidat pel suport explícit dels seus barons territorials amb càrrec, que són els realment influents, amb la sola excepció de la madrilenya Esperanza Aguirre, que advoca per una "renovació ideològica", que no oculta, sinó que emmarca, la seva pròpia i sens dubte legítima ambició personal. Rajoy ha desactivat amb duresa la maniobra, recolzada pels mitjans de comunicació de la dreta extrema.

D'entrada, s'ha de posar en dubte l'entitat del debat d'idees que aquella irrupció suggeria. Aguirre, que es defineix com a liberal per oposició a l'estatalisme, el clericalisme i el corporativisme de Rajoy, té una credibilitat limitada en aquell territori ideològic: ha ampliat a Madrid els marges de la iniciativa privada en la prestació dels grans serveis públics com la sanitat i l'educació i ha reduït l'espai públic, fins i tot fiscalment; però, per contra, ha fet de Telemadrid un instrument de publicitat i propaganda esbiaixat i sectari. I si el seu discurs intel·lectual ha estat

més obert que el de Rajoy, la seva presència a la primera fila de les manifestacions organitzades per l'AVT o per l'ala dura de la Conferència Episcopal Espanyola relativitza aquests mèrits.

EN AQUESTA SITUACIÓ, la "renovació" que hauria pogut introduir Aguirre resulta francament dubtosa. En el camp ideològic, és poc creïble la proposta de qui està sent promocionat pels mateixos actors mediàtics que van idear la "teoria de la conspiració", un dels factors indiscutibles del desprestigi i de la derrota del Partit Popular. I en l'estricta pla biològic, Aguirre és més gran que Rajoy i fins i tot que el mateix José María Aznar, de manera que la "renovació generacional" seguiria estant pendent: en el millor dels casos, la presidenta de la Comunitat de Madrid arribaria al poder als 60 anys. Tard, segons els barems espanyols: Felipe González va ser president del Govern als 40 anys; Aznar, als 43, i José Luis Rodríguez Zapatero, també als 43. De moment, es manté l'ambigüitat d'Aguirre sobre les seves verdaderes intencions, però tot indica que, tant si s'hi presenta com si no, Rajoy serà reelegit per aclamació en el congrés de València. Perquè, a més, l'exigència de 600 firmes i la prèvia desqualificació abrupta de qualsevol dissidència fa pràcticament impossible que algun grup de joves provi fortuna.

Però, al contrari del que succeiria si guanyés el congrés un candidat renovador --un Zapatero, per entendre'ns--, l'estabilitat de Rajoy al capdavant del PP no estarà ni de bon tros assegurada. La ratificació del lideratge sense competència no aportarà més dosis de legitimitat al personatge. A un personatge que haurà de passar uns quants exàmens al llarg del quadrienni. Com és sabut, l'esperen les eleccions basques, gallegues, catalanes, europees i municipals i autonòmiques... Qualsevol

mal resultat en algun d'aquests comicis posaria novament en qüestió la seva continuïtat.

En aquesta situació, els presagis són foscos per al Partit Popular: és improbable que Rajoy arribi indemne a les eleccions del 2012 --que se celebraran, previsiblement, quan l'economia hagi tornat a agafar embranzida--, de manera que podria ser que, bé en el congrés popular del 2011 o bé en un altre d'anticipat, ja s'hagi de promoure inexorablement la renovació generacional. El que passa és que, com més tard es produeixi aquesta mudança, menys temps tindrà el nou candidat per fer el seu rodatge i donar-se a conèixer, i per tant li resultarà molt difícil guanyar en la primera gran confrontació a què es presenti. Rajoy hauria de pensar totes aquestes coses abans de fer nous salts en el buit.